

Dotyczy to zwłaszcza nadmiernego zużycia majątku trwałego, braku niektórych urządzeń technicznych oraz środków finansowych. Działając w celu pełnej realizacji zadań produkcyjnych, podnosząc jakość produkcji, realizując zadania oszczędnościowe, zapewniając ład, porządek i dyscyplinę produkcyjną, przedsiębiorstwa stwarzają możliwości istotnej poprawy warunków pracy swych załóg.

Sejm Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej:

— zwraca się do Rządu o skuteczniejsze rozwiązywanie problemów bezpieczeństwa i higieny pracy w odniesieniu do wszystkich środowisk zawodowych, a zwłaszcza o zapewnienie większej dyscypliny przestrzegania przepisów dotyczących bezpieczeństwa i higieny pracy, wzmoczenie działalności modernizacyjnej i inwestycyjnej, mającej na celu poprawienie warunków pracy, zapewnienie lepszej jakości urządzeń i odzieży ochronnej, o nasilenie działań szkoleniowych;

— podkreśla istotną rolę związków zawodowych w oddziaływaniu na postawy pracowników oraz w społecznej kontroli działalności administracji w zakresie stanowienia i realizacji przepisów dotyczących warunków pracy;

— zwraca uwagę na konieczność edukacji społecznej w dziedzinie przestrzegania zasad bezpieczeństwa i higieny pracy, za pośrednictwem szkolnictwa podstawowego, średniego i wyższego, środków masowego przekazu, działalności organizacji techniczno-naukowych.

Przed kierownictwami zakładów pracy, organizacjami związkowymi i samorządami pracowniczymi stoi zadanie, by niemałe środki i szerokie przewidziane prawem możliwości działania w celu zapewnienia bezpieczeństwa i higieny pracy były w pełni i w sposób racjonalny wykorzystane dla dobra ludzi pracy.

Marszałek Sejmu: R. Malinowski

127

UCHWAŁA SEJMU POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

z dnia 7 maja 1987 r.

w sprawie odwołania ministra — kierownika Urzędu do Spraw Wyznań.

*Sejm Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, na podstawie art. 37 ust. 1 Konstytucji Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, odwołuje

Obywatela Adama Łopatkę

ze stanowiska ministra — kierownika Urzędu do Spraw Wyznań.

Marszałek Sejmu: R. Malinowski

128

UCHWAŁA SEJMU POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

z dnia 7 maja 1987 r.

w sprawie powołania ministra — kierownika Urzędu do Spraw Wyznań.

Sejm Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, na podstawie art. 37 ust. 1 Konstytucji Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, powołuje

Obywatela Władysława Loranca

na stanowisko ministra — kierownika Urzędu do Spraw Wyznań.

Marszałek Sejmu: R. Malinowski

129

UCHWAŁA RADY PAŃSTWA I RADY MINISTRÓW

z dnia 15 kwietnia 1987 r.

w sprawie postępowania z wnioskami o charakterze ogólnospołecznym, zgłaszanymi przez obywateli na zebraniach.

W celu usprawnienia postępowania z wnioskami o charakterze ogólnospołecznym, zgłaszanymi przez obywateli na zebraniach, oraz zapewnienia warunków do skutecznego i kompetentnego rozpatrywania tych wniosków Rada Państwa i Rada Ministrów uchwalają, co następuje:

§ 1. 1. Uchwała reguluje postępowanie rad narodowych i ich organów z wnioskami o charakterze ogólnospołecznym, zgłaszanymi przez obywateli na zebraniach, w szczególności:

1) przedwyborczych oraz spotkaniach kandydatów na posłów i kandydatów na radnych z wyborcami,

- 2) spotkaniach posłów i radnych z wyborcami,
- 3) związanych z ogólnokrajowymi, regionalnymi lub lokalnymi kampaniami prowadzonymi przez organizacje polityczne,
- 4) organizowanych przez ogniwa Patriotycznego Ruchu Odrodzenia Narodowego, związki zawodowe, organizacje społeczne oraz samorząd mieszkańców w miastach i na wsi, samorządy pracownicze i spółdzielcze.

2. W rozumieniu niniejszej uchwały wnioskami o charakterze ogólnospołecznym są zgłaszane na zebraniach przez obywateli wnioski dotyczące spraw publicznych, odzwierciedlające dążenia, propozycje i poglądy na problemy o znaczeniu lokalnym, regionalnym lub ogólnopolskim.

§ 2. W postępowaniu z wnioskami o charakterze ogólnospołecznym, zwanymi dalej „wnioskami”, wskazane jest, aby organizatorzy zebrań kierowali się następującymi zasadami:

- 1) wniosek należy uznać za przyjęty przez zebranie, gdy z przebiegu zebrania wynika, że uzyskał poparcie większości zebranych obywateli,
- 2) poddając zgłoszony wniosek pod dyskusję należy zwracać uwagę zwłaszcza na zgodność z interesem społecznym oraz możliwości realizacyjne wniosku,
- 3) przyjęty wniosek powinien być zaprotokołowany zwięźle i konkretnie, zwłaszcza co do jego przedmiotu wraz — jeżeli to możliwe — ze wskazaniem adresata wniosku.

§ 3. 1. Wnioski przyjęte przez zebranie organizator zebrania przekazuje — za pośrednictwem terenowego organu administracji państwowej o właściwości ogólnej — radzie narodowej stopnia podstawowego, właściwej ze względu na miejsce zebrania, na piśmie wraz z krótką informacją o zebraniu.

2. Jeżeli w danej organizacji ustalono wewnętrzny tryb zgłaszania wniosków, wnioski może przekazywać radzie narodowej właściwy organ tej organizacji.

3. Wnioski przyjęte przez zebranie o charakterze ogólnym lub ogólnokrajowym, jeżeli nie dotyczą spraw lokalnych, należy przekazywać wojewódzkim radom narodowym albo organom naczelnym lub centralnym.

§ 4. 1. Prezydium rad narodowych stopnia podstawowego przy udziale organów wykonawczych i zarządzających tych rad rozpatrują wnioski przekazane radom narodowym i w zależności od oceny społecznej słuszności, a także przedmiotu wniosku, postanawiają o jego dalszym biegu.

2. Do udziału w czynnościach, o których mowa w ust. 1, prezydium rady narodowej zaprasza w szczególności przedstawicieli właściwych ogniw Patriotycznego Ruchu Odrodzenia Narodowego.

3. Prezydium rady narodowej może powierzyć wstępne rozpatrywanie wniosków komisji rady bądź specjalnie powołanemu zespołowi; przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio.

§ 5. Wnioski, których przedmiotem są sprawy gospodarcze wymagające nakładów inwestycyjnych, powinny być przyjmowane do realizacji w ramach planu społeczno-gospodarczego i budżetu rady narodowej, jeżeli nie prowadzą do rozproszenia środków finansowych, materiałowych, a także wysiłków ludzkich.

§ 6. 1. Nadanie biegu wnioskowi przez prezydium rady narodowej polega na:

- 1) skierowaniu wniosku do realizacji przez terenowy organ administracji państwowej o właściwości ogólnej,

2) przekazaniu wniosku działającej na danym terenie jednostce nie podporządkowanej radzie narodowej wraz z opinią lub wskazaniem co do jego realizacji, w zakresie spraw należących do właściwości rady narodowej.

3) przekazaniu wniosku wskazanemu adresatowi, jeżeli jest nim organ, instytucja lub organizacja działająca na obszarze właściwości rady narodowej,

4) przekazaniu wniosku wojewódzkiej radzie narodowej, jeżeli dotyczy on spraw lub organów i jednostek o charakterze bądź zasięgu ogólnowojevodzkim czy regionalnym, a także wówczas, gdy adresatami wniosków albo właściwymi do ich rozpatrzenia są organy naczelne lub centralne.

2. W razie negatywnego stanowiska prezydium, należy wyczerpująco uzasadnić motywy takiego stanowiska.

3. Prezydium rad narodowych określa sposoby powiadamiania organizatorów zebrań o rozstrzygnięciach dotyczących wniosków.

4. W uzasadnionych przypadkach prezydium rady narodowej może przedstawiać wnioski do rozpatrzenia radzie narodowej na sesji, wraz ze swoją opinią.

§ 7. Terenowe organy administracji państwowej o właściwości ogólnej stopnia podstawowego:

- 1) ewidencjonują wnioski przekazywane radom narodowym,
- 2) ustalają harmonogram realizacji wniosków przyjętych przez prezydium rady narodowej w sprawach należących do właściwości rady, jej organów lub jednostek podporządkowanych radzie narodowej,
- 3) stosownie do postanowień prezydium — realizują wnioski lub przekazują je do realizacji adresatom bądź wskazanym organom i jednostkom albo wojewódzkim radom narodowym.

§ 8. 1. Przepisy § 3 ust. 1 oraz § 4—7 stosuje się odpowiednio do postępowania z wnioskami w wojewódzkich radach narodowych.

2. Przyjęte przez prezydium wojewódzkiej rady narodowej wnioski, kierowane do organów naczelnych i centralnych, należy przekazywać tym organom w postaci zbiorczych wykazów; o przekazaniu wniosku należy powiadomić organizatora zebrania.

§ 9. Rady narodowe sprawują kontrolę postępowania ich prezydiów z wnioskami. Prezydium rad narodowych systematycznie informują rady na sesjach o działaniach związanych z rozpatrywaniem wniosków.

§ 10. Rady narodowe dokonują okresowych, kompleksowych ocen sposobu załatwiania i realizacji wniosków przez swoje organy i podporządkowane jednostki, a także przez działające na danym terenie jednostki nie podporządkowane radom oraz organizacje, a wyniki tych ocen podają do wiadomości wyborcom.

§ 11. 1. Zgodnie z obowiązującymi zasadami, wyrażonymi w przepisach ogólnych, każdy organ, instytucja, jednostka lub organizacja mają obowiązek rozpatrywania wniosków bez zbędnej zwłoki i udzielania wyczerpujących odpowiedzi na nie; odpowiedzi należy udzielać za pośrednictwem organizatorów zebrań.

2. Na organizatorach zebrań ciąży powinność stosownego powiadamiania wnioskodawców o treści udzielonej odpowiedzi.

3. W uzasadnionych przypadkach, zwłaszcza ze względu na charakter wniosku, udzielenie odpowiedzi lub poinformowanie o sposobie załatwienia wniosku może nastąpić w drodze publikacji w środkach masowego przekazu, zwłaszcza w prasie.

§ 12. Przy wykonywaniu zadań związanych z przyjmowaniem i rozpatrywaniem wniosków, jak również przy realizacji wniosków rady narodowe oraz ich organy korzystają ze współpracy odpowiednich ogniw Patriotycznego Ruchu Odrodzenia Narodowego, a także działających na ich terenie organizacji politycznych, społecznych, zawodowych oraz samorządów, współdziałając z organami samorządu mieszkańców miast i wsi.

§ 13. Rady narodowe mogą określać szczegółowo, w drodze wytycznych, zadania swoich organów w zakresie postępowania z wnioskami, stosownie do zasad wyrażonych w niniejszej uchwale.

§ 14. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: *W. Jaruzelski*
Prezes Rady Ministrów: *Z. Messner*

130

UCHWAŁA Nr 62 RADY MINISTRÓW

z dnia 30 kwietnia 1987 r.

zmieniająca uchwałę w sprawie zakresu i form pomocy przysługującej pracownikom naukowo-dydaktycznym, pracownikom naukowym i mianowanym pracownikom dydaktycznym, podejmującym podyplomowe doskonalenie oraz inne formy kształcenia zawodowego.

Na podstawie art. 153 ust. 2 ustawy z dnia 4 maja 1982 r. o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 1985 r. Nr 42, poz. 201) Rada Ministrów, uchwała, co następuje:

§ 1. W uchwale nr 172 Rady Ministrów z dnia 2 grudnia 1983 r. w sprawie zakresu i form pomocy przysługującej pracownikom naukowo-dydaktycznym, pracownikom naukowym i mianowanym pracownikom dydaktycznym, podejmującym podyplomowe doskonalenie oraz inne formy kształcenia zawodowego (Monitor Polski Nr 39, poz. 228), w § 14 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Szkoła wyższa, na wniosek jednostki organizującej

jedną z form podyplomowego doskonalenia lub kształcenia zawodowego, o których mowa w ust. 1, zapewniającej uczestnikom w czasie pobytu na zajęciach zakwaterowanie i wyżywienie, pokrywa łączne koszty pobytu nauczycieli akademickich, skierowanych na doskonalenie lub kształcenie, w kwocie nie przekraczającej wysokości łącznych świadczeń za dobę (noclegu i diety), określonych w przepisach o podróżach służbowych na obszarze kraju.”

§ 2. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *Z. Messner*

131

ZARZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 16 kwietnia 1987 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie powołania Zarządu Ruchu Lotniczego i Lotnisk Komunikacyjnych oraz określenia jego organizacji jako państwowego organu ruchu lotniczego.

Na podstawie art. 44 ust. 5 ustawy z dnia 31 maja 1962 r. — Prawo lotnicze (Dz. U. Nr 32, poz. 153 i z 1984 r. Nr 53, poz. 272) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Komunikacji z dnia 21 lipca 1966 r. w sprawie powołania Zarządu Ruchu Lotniczego i Lotnisk Komunikacyjnych oraz określenia jego organizacji jako państwowego organu ruchu lotniczego

(Monitor Polski Nr 37, poz. 188, z 1970 r. Nr 34, poz. 269 i z 1986 r. Nr 31, poz. 223) w § 4 w ust. 1 na końcu zdania dodaje się wyrazy „oraz zastępcy do spraw technicznych”.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Komunikacji: *J. Kamiński*

132

ZARZĄDZENIE PREZESA NARODOWEGO BANKU POLSKIEGO

z dnia 17 kwietnia 1987 r.

w sprawie ustalenia wskaźnika przeliczeniowego 1 m² powierzchni użytkowej budynku mieszkalnego w celu przeliczeń wkładów oszczędnościowych za 1986 r.

Na podstawie § 7 ust. 1 uchwały nr 268 Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1982 r. w sprawie zasad realizacji i finansowania budownictwa mieszkaniowego (Monitor Polski z 1983 r. Nr 4, poz. 24 i Nr 38, poz. 220) oraz w związku z § 11 i § 12 ust. 1 i 2 zarządzenia Prezesa Narodowego Banku Polskiego z dnia 21 kwietnia 1983 r. w sprawie zasad i warunków gromadzenia przez ludność środków własnych na oszczędnościowych książeczkach mieszkaniowych (Monitor Polski Nr 14, poz. 83 i Nr 42, poz. 245 oraz z 1985 r. Nr 24, poz. 186) zarządza się, co następuje:

§ 1. W celu przeliczenia wartości wkładów loko-

wanych w 1986 r. na oszczędnościowych książeczkach mieszkaniowych powszechnych kas oszczędności i banków spółdzielczych na liczbę m² powierzchni użytkowej budynku mieszkalnego ustala się wskaźnik przeliczeniowy 1 m² powierzchni użytkowej dla budownictwa mieszkaniowego:

- 1) spółdzielczego wielorodzinnego — w wysokości 31 800 zł.
- 2) jednorodzinne — w wysokości 34 300 zł.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Narodowego Banku Polskiego: *W. Baka*

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów w Zakładach Graficznych „Tamka”, Zakład nr 1, Warszawa, ul. Tamka 3